

та. На далечъ ли? Има ли нѣйде такъвъ благочестивъ народъ, дѣто да ти уйдиса?

— Азъ ще идж на таквозъ блаженно мѣсто, дѣто хора-та не знажтъ, какво ще кяже бой; тѣзи хора сж кроткы, като агнета, и въ рѣкы-тѣ имъ тече млѣко. Тамъ царува едно златно врѣме. Сичкы-тѣ си живѣжтъ, като братя, и кучета-та имъ не знажтъ да лажтъ. Драго нѣщо е биле насани да са намѣришь на таквози мѣсто. Прощавай! тамъ и уйгунлукъ, и ганеликъ, и рахатлжкъ има. Тамъ не е като тука: деня да са озърташь насѣкждѣ, а ноця да не можешъ да заспишь, както трѣба.

-- На добъръ часъ! казва кукувица-та. Ами права и зжбы-тѣ си тукъ ли оставяшь, или ты земашъ съ себе си?

— Да ты оставя ли? праздна работа.

— Кога е тжй, [помни ми думж-тж], скоро ще ти смжкнжтъ кожж-тж.

Колко-то е по-лошъвъ единъ человекъ, толкова повече крищи и мѣмри за другы-тѣ. За него нѣма добры хора, а самси съ никого не уйдисва.

Котка-та и щука-та.

Много лошо ще бжде, казва баснописеца, ако бы чизмеджия да стане бюрекчий, а бюрекчия чизмеджий. Тогава нито бюрекъ ще има, като